

Slätter-ölet eller Kronfogdarne,
lyrisk comedie uti tre acter, af
herr C. E...

Envallsson, Carl Magnus,

1700-1829 81 Fa

7

SLÅTTER-ÖLET

ELLER

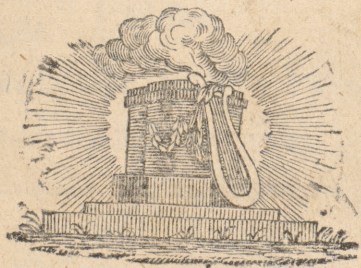
KRONFOGDARNE,

Lyrisk Comedie

UTI
TRE ACTER,

AF HERR C. ENVALLSSON.

*Upförd första gången på Nya Svenska Theatern
den 12 Septembr. 1787.*

STOCKHOLM,

Uplagd på Författarens Förlag,

Och tryckt hos ANDERS JAC. NORDSTRÖM, 1787.

Ämnet till detta Strycket är taget af LES
DEUX BAILLIS, OU LES VENDANGEURS,
Divertissement en un Acte; tryckt
i Paris 1782.

Personerne.

FADER AMBROSIUS, Lovisas Far, och Tractör
på Vårdshuset.

POLYCARPUS, Kronfogde i Orten, kår i Lovisa.

BRYNGEL, Kronfogde i nästa fögderi; åfven
kår i Lovisa.

WILHELM, Bondson, Lovisas Ålskare.

LOVISA, Ambrosii Dotter.

MOR SIGRID, Lovisas Mor.

SIMON, Klockare i Församlingen.

MALCUS, Länsman i Orten.

STAFFAN. }
JOCKUM. } Bönder.

TVÄNNE SERGEANTER vid Landt-Milicen.

BONDGOSSAR och BONDFLICKOR.

FJERDINGSMÅN och KRONFOGDENS folk.

*Händelsen är vid et Wårds-Hus i Lands-
orterne, som ligger ytterst i Häradet, intill ett
nästgränsande Fögderi.*

Patronage

From the Honorable Board of Directors of the
City of New York

Resolved, That the sum of \$100,000 be
appropriated for the purpose of

maintaining the City of New York

in the year 1865

and for the purpose of

the same to be paid

out of the City Fund

and the same to be paid

out of the City Fund

and the same to be paid

out of the City Fund

and the same to be paid

out of the City Fund

KRONFOGDARNE.

FÖRSTA ACTEN.

Theatern föreställer en Tomt eller plats utanför et Vårdsbus på Landet, där Bygdens Folk är samladt til Slätter-Calas. Ambrosii Vårdsbus är på den ena sidan, med Vårdsbus-skyldt och Kran. Drikes-fat och Ankare ligga på samma sida. I fonden är til böger en Löffsal. — På den andra sidan synes något af et Trädgårds-plank, inom hvilket et högt träd står, som sträcker sina grenar öfver planket åt Tomten. Midt emot det samma står på Tomten et dylikt träd, och är imillan desse två träden en gunga upfästad. Det samlade Folket sitter i flere särskilde hopar: Somliga spela kort; Gossarne draga kaffe, Flickorna roa sig med en kastbok, o. s. v.

FÖRSTA SCENEN.

Alla Personerne, utom Kronfogdarne och deras Folk.

CHORUS.

TON: *Målning af Herdarnes förnöjelse.*

Ack! hur Lyckan trifs at bo
I våra bygder,
Vid menlös ro

A

Bland

KRONFOGDARNE.

Bland idoghet och dygder!
 Ära, vänskap, frid och tro
 I våra hyddor finnas gro.
 Ack! hur lyckan &c.
 Ofs Jorden är tacksam, ofs Himlen är blid,—
 Så flyter i oskuld och nöjen vår tid.
 Ofs Jorden &c.

AMBROSIUS.

Och Källarn och min Lada
 Mig tröst och lön för mödan ger;
 Jag tar igen min skada
 När Sommarns slut jag fer.

EN ANNAN BONDE *gör duo med bonom*
 Och Källarn och min Lada &c.

EN BONDE.

Den saft, som människans krafter tär
 En Stad-bo fjerran tar;
 Mig hälfans must den jord förär
 Som sjelf jag odlat har.

CHORUS af BÖNDERNE.

Och Källarn och min Lada
 Mig tröst och lön för mödan ger;
 Jag tar igen min skada
 När Sommarns slut jag fer.

LOVISA.

TON: *Glada Drömmärnes Ballet i Gustaf Wafas*
 Men hjertats lilla Gud
 Bland ofs sit sjelfsväld nöjdaft öfvar,

Och

KRONFÖGDARNE.

3

Och den skalkens bud
Gör Flickan snart till Brud. (*Slut.*)

I våra Goffars bröst
Han hjertats styrka pröfvar —
Fast ofta utan tröst,
De värda dock hans röst.
Men hjertats lilla Gud &c.

WILHELM.

Ton: *Harmonie Musiqvens Polska.*

Ingen lust i verlden här
Ofs bättre är,
Än at friskt ur tunnan tappa;
Och en liten Flicka, skön och kär,
Med ömt begär
Smeka, fira och klappa.

CHORUS af Goffarne.

§§ Ingen lust i verlden här &c.

TVÄNNE GOSSAR.

Lifvet vore fasa	Utan vin och kärlek lifvet vore fasa;
Om vi ej calasa.	Millan vårt befvär vi dricka och vi rafa.
	Då vi glasen tömma
	Sorgen vi fördömma
	Och vår plikt ej glömma
	At för skönhet ömna.

WILHELM.

Ingen lust i verlden här
Ofs bättre är,
Än at friskt ur tunnan tappa;

A 2

TUTTI,

KRONFOGDARNE.

TUTTI.

Och en liten Flicka, skön och kär,
 Med ömt begär
 Smeka, fira och klappa. (*Slut.*)

TRIO.

TVENNE GOSSARNE.

Hvarje dag
 I glada lag
 Vi i nöjets fann vår möda fluta.

Vinets Gud

Och Afrilds bud

Båda ofs befalla til at njuta.

Om vi kärlek glömma

Då vi flaskan luta,

Bacchus vi berömma

Då vi Afrild muta, —

Vinets Gud

Och Afrilds bud

Båda ofs befalla til at njuta.

TUTTI.

Ingen luft i verlden här &c.

(*Chorus återtages där teckner SS st. d. r.*)

EN SERGEANT.

TON: *Marche i Gustaf Wasa.*

En rätt och äkta Svensk Soldat
 Ger lif för Kung och Fosterbygd
 Och Äran är hans första dygd
 Som äkta Svensk Soldat.

DEN ANDRE SERGEANTEN *går Duo med bonom.*

En rätt och äkta Svensk Soldat &c.

2:dra SERGEANTEN.

I Nöjets Stat?

1:sta SERGEANTEN.

En Candidat. —

I bål och fat?

2:dra SERGEANTEN.

En half Prelat.

BÅDA.

Men äran är hans första dygd
Som äkta Svensk Soldat.

MOR SIGRID.

TON: *Tunbindare-Visan.*

Hvad vår Landsbygd fågnad har!
Luft och lekar, ikämt och löjen!

Än jag mins i unga dar

Hvad jag ägde nöjen.

Våren och sommarn är kärlekens tid
Sjelfva Naturen är ungdomen blid.

Mången af Flickor om vintren är tvär,
Som vänlig och artig om Sommaren är.

CHOR.

Ack! hur lyckan trifs at bo,

I våra Bygder,

Vid menlös ro

Bland idoghet och dygder!

KRONFOGDARNE.

Ära, Vänskap, frid och tro,

I våra hyddor finnas gro.

Ofs Jorden är tacksam, ofs Himlen är blid —

Så flyter i oskuld och nöjen vår tid.

(Musiken bryter af och uttrycker förstöring och förskräckelse;
Kronfogden inkommer med *se Folk.*)

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRE, POLYCARPUS. MALCUS. FJER-
DINGSMANNEN.

POLYCARPUS, *med Stentorisk röst.*

TON: *Ballet uti Iphigenie.*

Fafeliga slägte!

Den skall gå i häkte,

Som förft detta nöjet väckte:

Med förbudna Gillen

Tiden I förspillen

Och all ungdomen förvillen, —

Se på mig och bäfva!

Hvilken vågar jäfva

Mig, som Fogde, Ämbetsman och Actor emot hela Troppen?

Det skal bli mitt votum:

Den ej orkar botum

Plikte då med kroppen.

2.

Ja, jag Er skall stämna,

At Ert sjelfsväld hämma

Och at Era Cassor klämna;

Ingen mild förskoning

Ingen god förfoning
Finnes i Rättvisans boning.

Fattiga och Rika,
Alla äro lika;

Ingen skilnad uppå Kön och åldrar göres inför Rätta;

Vi uppå de fällda
Som ej böter gälda
Promt utmätning fätta.

Ton: *följande Balletten i Dur.*

Jag fått min magt och myndighet.

At tygla denna menighet

Om den i späkt och lagom icke lefva vet,

Alt godt jag skaffar fram

”Som kan hindra ilak vane,

”Hjelpa godan tid på bane;

”Egennyttan til stor skam.”

AMBROSIUS.

Ton: *Jag vil ej vara nyckter &c.*

Förlorad är min näring! —

Ack! nåd, Herr Kronbefallningsman!

Jag ger Er i föräring

Alt hvad jag nånfin kan.

Hela vårt nöje få oskyldigt var. . . . .

Ack! Er hårdhet mot mig spar!

POLYCARPUS.

Ton: *Minuett af Haydn.*

Nej, min Gubbe! Du förgäfves

Mig, som Målsman, om förfoning ber;

Lagen och Förordning lätt ej häfves,

Jag på dem blott ser.

KRONFOGDARNE.

En myndig Ämbetsman
 Du ej skall fresta;
 Den som kan ta til bästa
 Han ock plikta kan.
 Jag skall til Tinget Er citera
 Och alla varor confiscera . . . .
 Länsman! fort! grip an. —

Till Ambrosius.

Nej, min Gubbe! du förgäfves
 Mig, som Målsman, om förfoning ber,
 Lagen och Förordning lätt ej häfves,
 Jag på dem blott ser.

KLOCKAREN.

Ton: *Månskejan är ju så god &c.*
 Men förutan all must
 Ges ju platt ingen lust
 Här på världenes kuff?
 Blott min tunga är våt
 Jag discantar juft med ftåt
 För hela Bygden.
 När jag röd i Choret står
 Socknen dubbel ifver får,
 Och det är Dygden.

POLYCARPUS.

Ton: *Hurra för kärlek och för vin. &c.*
 Klockare! du är et Bacchi Hjon;
 Din rofsliga ton
 Är din reputation,
 Och din näsa den afmålar dygden. —
 Jag i sequester skall taga Brygden,

Se'n skola hastigt biltoge bli
 Både dansar och visor och fylleri
 Kring om hela denna bygden.

(De sjunga sedan tillhops, på samma sätt som Bertrand
 och Montauciel uti Deserrören. Imillertid visa nå-
 gre Bänder årbörder af harm och förtrytelse, hvil-
 ket gör Lånsmannen farvogsen.)

MALCUS. *Affidos åt Fogden.*

TON: *Vaudevillen i Fågärne och Mjölksf.*

Nej, Herre! lät mig Er få råda,
 Vi lämna deras varor kvar;
 Det fällan något godt plär båda,
 När Folkets egendom man tar. —
 Tro mig, jag Bondens fed lärt veta;
 Då mäkt förlagd och tyft han står,
 Och då man honom bäft fått reta . . . .
 Man svaret af hans näfvar får.

WILHELM.

TON: *Chere Annette! recois l' hommage &c.*

Men, min Herre! säg hvad ifver
 Er emot oss förtörnad gör,
 At Ni så omänsklig blifver!
 Och med vår ro hans välfärd står?
 Ser Ert ädelmod sin ära
 Uti andras olykslott?

POLYCARPUS. *(affides.)*

Ah! Quid juris du skall lära,
 Junker! uti stort och smått;
 Flickan du ännu ei fått.

A 5

TON:

KRONFOGDARNE.

TON: *Närvarande vid fluidum &c.*

(Häftigt.)

Nej! hvad jag talat det är sagt
 Och det skall tas i agt;
 Ert brott jag re'n ådagalagt
 Ni vet min magt.
 En Fogde är betydlig Man
 Långt mer än någon an,
 Dem Prosten ej förfära kan
 Dem tuktar han. —
 At ifra brott i alla dar
 Han Förmäns fullmagt har
 Hält då därmed han Dygden tar
 I sit försvär. (*Han tecknar om Lovisa*).
 At hämma Edra lasters lopp
 Jag skingrar prompt Er tropp;
 På mig skal sen bero Ert hopp —
 Läs Länsman, opp!

MALCUS. *Tar fram et Papper.*

Allmän Kungörelse.

TON: *Aldrig viste den store Propheten &c.*

Alldenstund Vederbörande funnit,
 At den ofeden burkap har vunnit
 Vid hvart Slätter at ha Calas;
 Där både gamla, gifta, unga,
 Dricka och sjunga,
 Danfa, gunga,
 Huller om buller:; i falligt ras:

Så och emedan,
 I thy man prøfvat redan,
 At det gör federnas förderf,
 Om nåttren så fördrifvas,
 Likfom ej skulle gifvas
 För en Allmoge bättre värf;
 Så vil man härmed nu kungöra,
 At dylikt dobbel skall uphöra,
 Och skulle någon oförlynt
 Forfara än, som man begynt,
 Han böte tretti Daler Silfvermynt,
 Uppå befallning: Polycarpus Dynt.

(Kungörelsen slås opp på Wärdshus - dörren.)

CHORUS af Bondfolket.

Ton: *Annetta* just vid 15 år &c.

Hvem kunde sådan grymhet tro?
 Skal just den arten hos Er gro,
 At ständigt sköfla alt vårt bö:
 Vårt mynt ni må taga,
 Och ingen skall klaga —
 Men, lämna vår ro.

(Fogden och Lånsman gå ut.)

Så gick vårt nöje snart förbi,
 Blott med vår Fogdes Tyranni!
 Hur ledsam lär vår framtid bli!
 När mödan ej binder
 Skal Lagen ge hinder
 At lefva fri!

(De gå bort).

ANDRA

ANDRA ACTEN.

Theatern föreställer samma Tomt, som i första Acten, men alla bord, bänkar, tunnor &c. äro borttagne. Endast gungan är kvar i fonden och Kungörelsen på Lustigs port.

FÖRSTA SCENEN.

BRYNGEL. *resklädd.*

TON: *Sanna nej! blott man finner &c.*

Jag ad interim lagt ad acta

Båd restantier och Upbörds - längd. —

Bör en Fogde ej bli befängd

Af at sin balance betrakta?

Säll den, som som slipper rep och spik

Genom en Flicka skön och rik,

Än jag en Hustru ej kunnat förvärfva

Fäst jag ofta at gilja gått;

Här på en Jungfru adress jag fått

Som skal mynt och lösören ärfva. —

Säll den, som slipper &c.

Jag tror väl ej fatalierna hafta —

Men, Lovisa! hvad ära du får!

Som Fogdinna, hur stolt du går;

När på dig jag fått en fästa, —

Säll

Säll den som slipper rep och spik
Genom en Flicka, skön och rik-

(*Lovisa kommer ut genom sin Fars port och åmnar sig
åt Trädgården, som är midt öfver. Hon har en
stor Korg under armen.*)

ANDRA SCENEN.

BRYNGEL. LOVISA.

BRYNGEL, *för sig sjelf, då han blir henne varse.*TON: *Poliskan i Skeppar Rolf.*

Ack! se där, se hvar hon nalkas!

Nu det lyfter mig at skalkas - - -

(Til *Lovisa.*)

Går hon ej at litet svalkas,

Lilla vackra Jungfru, säg!

(Hån tar henne plumpst i banden och bär sig groft åt.)

LOVISA.

Herre! jag Ert skämt förtycker.

Himmel! hvilka galna nycker,
At min hand så groft Ni trycker! . . .

Släpp! jag strax vill gå min väg.

Aj! min hand &c.

BRYNGEL.

Men, så säg, min lilla Docka,

Hvad för vacker korg hon har?

LO-

KRONFOGDARNE.

LOVISA.

Litet grönt jag gått at plocka
I vår trädgård åt min far.

BRYNGEL.

Skall jag då få länge bocka,
För at henne vänlig se?

LOVISA.

Ja, åt alla dem som pocka
Har jag denna korg at ge.

BRYNGEL.

TON; *Non, je ne veux plus d'amour &c.*

Åh! min fina Mamsell,
Hön, så artig och snäll,
Bör ej en friare få
Med förakt förmä.
At mig svara så ohemult
Är ju obekedligt och fult? —
Nej, min fina Mamsell,
Ingen korg i qväll.

LOVISA.

Säg mig väl, om någon kär,
Liksom Ni så framsus är?
Den, som behaga vill,
Han bär sig bättre till.
Fåfångt denna gång Ni gick,
Vänta ingen kärlig blick;

Nej

Nej, om jag tufend korgar hade,
Ni alla af mig fick.

BRYNGEL.

Jungfru! Ni misfirmar mig med sådan ton,
Af Er Far jag påftår all reconvention;

Han skal nog Er göra from
Och det med Contumaciæ - dom.

LOVISA.

Säg mig väl, om någon kär,
Likfom Ni, få framfus är?
Den, som behaga vill
Han bär sig bättre till.
Fåfängt denna gång Ni gick,
Vänta ingen kärlik blick;
Nej, om jag tufend korgar hade,
Ni alla af mig fick.

BRYNGEL.

Åh, min fina Mamfell,
Hon så artig och snäll,
Bör ej en friare få
Med förakt förfmä
At mig svara så ohemult
Är ju obeiskedligt och fult?
Nej, min fina Mamfell
Ingen korg i qväll.

LOVISA

Herre! jag säger nej,
Ni behagar mig ej,
Endast den jag tilhör,
Som mitt hjerta rör.
En lika fjäl och tänkesätt
Gör hjärtats drift så ljuf och lätt
Herre! jag säger nej,
Ni behagar ej.

BRYN-

KRONFOGDARNE.

BRYNGEL.

TON : *De sa modeste mere &c.*
 Besinna hvad jag är för Man :
 Hvad ära Ni kan få :

(*Wilhelm inkommer, utan at vara sedd af Bryngel.*)

TREDJE SCENEN.

LOVISA, BRYNGEL, WILHELM. *bakom Fogden.*BRYNGEL *fortfar.*

Ni får bli Fru Ni får bli grann,
 Och uti Siden gå.
 Ni får båd' bo och lefva godt,
 Lakejer till på flat. —
 Och misser Ni få herrlig lott,
 Ges intet surrogat.

På fulla skäl och Nabo - rätt
 Jag yrkar än en gång,
 At längre ej på fädant fätt
 Ni Er må göra vrång.
 Gif handen hit och svara: *ja*
Se bår min Fåsteman!

(*Lovisa räcker fram sin hand, och Wilhelm tar den samma i Fogdens ställe.*)

LOVISA.

WILHELM.

Se här! den skall min hand

Se här! den skall defs hand

ju ha,

ju ha,

Som mig behaga kan?*

Som ömast älfka kan?

BRYN-

BRYNGEL.

TON: *Långdansen*, *Les trois Soldats*.

Utaf vrede må jag spricka och af raseri!

Skall en Man, som jag, så skymfad och misfirrad bli?

Hör du, Öfvermage! fruktar intet du min harm,

Min käpp och seniga arm?

(*Han vil höta Wilhelm, men Wilhelm visar honom en så modig upsyn, at han sjelf blir rädd.*)

Men, trå den, som tror

At en sådan Bror

Kan ej krofla på mig både axlar och ror!

Och mitt frieri

Kan olyckligt bli

I en annans Fögderi.

(*Till Lovisa.*)

2.

Som jag sagt, så skall jag taga full reconvention

Båd' i rättgångens - kostnad och satisfaktion; —

(*Till Wilhelm.*)

Och du Junker! Du, som flickan tubbar och förför,

Skall umgälla mig hvad du gör.

Ja, jag beligt svär,

At jag snart Er lär

Huru Bryngel båd' mächtig och gällande är.

Innan Soln gått ner

Man mig återfer,

Och ingen nåd jag då ger.

(*Han går förtörnad ut.*)

B

FJER-

FJERDE SCENEN.

WILHELM. LOVISA.

(Wilhelm synes brydd af Fogdens hotelser.)

LOVISA.

TON: *A la fete de Village &c.*

Ej hans hot skall ols förkräcka,
 Du, min vän, dig trösta bör;
 När jag evigt dig tilhör,
 Hvad kan då din ängslan väcka?
 Säg mig väl, hvem skilja kan
 Två som älska ömt hvaran?

WILHELM.

Kärlek ofta flutas illa
 När han magten mot sig har;
 Lät oss skynda til din far,
 At han rå vår låga gilla.
 Tiden alltid för en kär
 Dyr och angelägen är.

LOVISA.

Ville man mig kronor gifva
 Jag för dig dem dock ej tog;
 Nej, en koja är ju nog
 Med en Vän at lycklig blifva?
 Sällhet där ej felas kan,
 Blott man älskar ömt hvaran.

WIL-

WILHELM.

Men, ej nog at jag denne hörde,
 Än en Täflare jag har:
 Svartfjuk blott den andre var
 Då vårt nöje han förförde.
 Du mig Gudars fällhet ger,
 Men jag och min afgrund fer.

LOVISA.

Ville man mig kronor gifva
 Jag för dig dem dock ej tog;
 Nej, en koja är ju nog.
 Med enVän at lycklig blifva?
 Sällhet där ej felas kan,
 Blott man älfkar ömt hvaran.

WILHELM.

Kärlek ofta slutas illa
 När den magten mot sig har.
 Lät Ofs skyrda til din Far,
 At han må vår låga gilla.
 Tiden alltid för en kär.
 Dyr och angelägen är.

FEMTE SCENEN.

LOVISA. AMBROSIUS. WILHELM.

AMBROSIUS.

TON: *Ni förstår mig väl.*
 När säg man några unga två
 Som ej man jämt skall vagta på?
 De alltid skola föka
 Alt väl,
 Sin ömma ro föröka . . . .
 Ni förstår mig väl,

KRONFOGDARNE.

2.

Nu är min Dotter femton år:
 Jag räds, när hon på ängen går,
 Fast fyslan få omtränger,

Allt väl!

Men dröjer Flickan längre - - . -!

Ni förlår mig väl.

3.

Och när hon kommer - - - herra-död!
 Jag darrar, om defs kind är röd. —
 Hon är väl dock ej tubbad,

Allt väl!

Men, är defs halsduk rubbad - - - ?

Ni förlår mig väl.

4

Och nu i fådan farlighet
 Jag intet annat medel vet,
 At denna sak försona,

Allt väl,

Än med en krans och krona - - -

Ni förlår mig väl.

LOVISA och WILHELM.

Duo.

TON: *Minuett af Boccherini.*

Hvad vi fälla blifvit!

Vår fruktan ni fördrifvit. —

Ack!

Ack, ömaste Far!
 Ni all vår vördnad har,
 Som barn, vi den Er gifvit.
 Ack! vårt hopp få när förfvunnit var,
 Men vår glädje ni uplifvat har;
 Ömaste Far!
 Som barn Er detta par
 Skall älfka alla dar.

AMBROSIUS.

TON: *Släpp Örnen öfver hafvet &c.*

Jag vil Er fälla skåda,
 Men spar Er ifrighet;
 Den något ondt kan båda
 Då än jag min förtret
 Ej stillad vet:
 Om Fogden mer får råda
 Han mig förfölja lär,
 Och nu til mitt belvär

(*Han pekar på Kungövelsen.*)

Se här,
 Se här!
 En ordlak är.

SJETTE SCENEN.

AMBROSIUS. POLYCARPUS. WILHELM. LOVISA.

POLYCARPUS.

TON: *Movitz Waltboret proberar &c.*

Wafsherra tri! hvad jag finner!

Ännu min vrede den brinner,

Skal jag då ordning aldrig få? —

När de ej rufta och dricka,

Smyger sig Goffe til Flicka,

Och Föräldrarne se därpå!

Brott uppå brott hela dagen,

Alsingen lydnad för Lagen,

Platt ingen vördnad för Ämbetsmän! . . .

Det skall bli annat colorum,

När jag får fram Er til forum,

Ni så lätt ej fluppit mig än.

2.

Säg mig, om det kan sig skicka,

At Er omyndiga Flicka

Aldrig är borta från ras och fläng?

Ången och Logen och Skogen

Vitna hur flitig och trogen

Altid hon följer med denne dräng. —

At gå til Grannarnes Iekar
 Henne Ni aldrig förnekar,
 Nej, hon är där förr än någon an;
 Och uti ungdomens danfar
 Ser man med blömfter och kranfar
 Huru de höppa, hon och han.

LOVISA.

TON: *Dans le bois & la prairie &c.*

Re'n i våra späda dagar
 Vänskap ofs et nöje var,
 Och mitt hjärta hemligt klagar
 När jag ej hans fällskap har. —
 Menlöshet ofs sammanlockat,
 Oskulden var vårt beskydd;
 Med de blommor, som han plockat
 Til mitt nöje jag blef prydd.
 Och jag, (om jag driftar fåga,) —
 Blott med honom lycklig är:
 Båda två vi alltid äga
 Blott ett hjärta, ett begär :;

POLYCARPUS.

TON: *En gammal Brud-marche.*

Åh, fy, fy! mitt vackra barn!
 Hon sådant tal kan föra?

B 4

Det

Det är ju skam at höra,
 Hur den där usla karn
 Er snärt i sina garn? —
 Hör, Ambrosius: Er jag beder,
 At få tala här med Eder;
 Jag med några ord skall vara kort . . .

AMBROSIUS.

Hör barn: Ni kunnen nu gå bort —
 (*Til Lovisa*) (*Til Wilhelm*)
 Du in . . . Och du går hvart du vill,
 Ja, du! Du kan gå hvart du vill —

POLYCARPUS.

Och se'n, när tider blir, man Er kan fåga till.

SJUNDE SCENEN.

AMBROSIUS. POLYCARPUS.

POLYCARPUS.

TON: *Min kärlek för Pelée &c.*

Jag tror, at vägen re'n, han til des's hjärta funnit?

AMBROSIUS.

Jag tror, at längese'n, han har det famina vunnit.

POLYCARPUS.

Man är ju sien, sone dans och lekar henne lärt?

AM-

AMBROSIUS.

Om han lär henne mer, så skall det bli mig kärt.

POLYCARPUS.

Om hennes heder då han snart beröfva ämnar?

AMBROSIUS.

Om han det gör en gång, han nog den återlämnar.

POLYCARPUS.

Men tro, den skälmens list åt hennes ofkuld går?

AMBROSIUS.

Men tro, jag vil få vad, at han den samma får.

POLYCARPUS.

Ton: *När som du kommer uti calas &c.*

Tokiga Gubbe! som intet förlår

Hvartut det tale vill bära!

Än om af mig den äran Ni får,

At jag vill flickan begära? . . . .

AMBROSIUS.

Åh, Gubevars! det går ej an;

Ni skämtar Herr Kronbefallningsman.

POLYCARPUS.

Flickan är vacker och medel hon har,

Jag äger pengar och fysla;

B 5

Hen

KRONFOGDARNE.

Hon kan mig muntra på ålderdoms dar,
Och jag med henne kan pyfsla. —

AMBROSIVS.

Åh, Gubevars! det går ej an;
Ni skämtar Herr Kronbefallningsman.

POLYCARPUS.

Man skall Förbudet ta bort af Er port,
Intet Calas prohiberas;
Allt skall få blifva pro forma gordt,
Allting skall rellitueras.

AMBROSIVS.

Åh, Gubevars! Mån det går an?
Ni skämtar, Herr Kronbefallningsman.

POLYCARPUS.

Ton: *Je vends des bouquets &c.*

Ack, jo! jag är kär,
Faselig kär,
Och jag begär
En så förträffelig Juvel
Uppå min del.

Stå ej mera nu oeh tveka,
Och mig flickan längre neka! . . .

Förty jag är kär,
 Fafeligt kär,
 Och jag begär
 En så förträffelig Juvel
 Uppå min del.

Då skall ej gifvas hinder och tvång
 I Er handel och näringsfång —

Stå ej mera nu och tveka,
 Och mig Flickan längre neka! . . .

Förty jag är kär,
 Fafeligt kär,
 Och jag begär
 En så förträffelig Juvel,
 Så rar Juvel,
 Så skön Juvel,
 Uppå min del.

AMBROSIUS.

TON: *Autant en emporte le vent &c.*

Tackar ödmjukast för den äran,
 Som mitt ringa hus Ni gör;
 Till Er gunstiga begäran
 Jag juft icke neka tör;
 Men få besinna hur det ägnar,
 I ät få vara Ni är kär:

Hon

KRONFÖGDARNE.

Hon likväl på Ståndets vägnar
Ej den lyckan värdig är.

POLYCARPUS.

Ståndens skilnad blott et griller
Uti kärleks-faker är.

Tiden fåfängt Ni förfpiller,

Krusa icke mer, så där!

Vi ju *in specie* lika blifva:

X för V

Och sju för tu

Brukar jag, som fogde skrifva;

Ni som Tractör,

Det samma gör.

AMBROSIUS.

Ton: *Så blif des kärekliga Man &c.*

Så tag henne då til Er Fru,

(*Ger honom handen*)

Och se här! . . . det samtycker jag nu. —

Lovifa! hur lycklig är du!

Och nu jag åter är lustig jämt,

Utan skämt

Jag det bedyrar.

Men akta Er väl när det fiker,

At hon trugas i brudfång med Er,

(Och

KRONFOGDARNE.

29

(Och ofs sådan ära Ni ger:)
At den heder, som qvar Ni äga kan,
Ni, som Man,
Ej äfventyrar.

POLYCARPUS.

TON: *Vive, vive la belle lumeur!* &c.

Lappri, lappri! blott jag blir måg,
Aldrig sådant på mitt hjärta låg;
Nej, i glädjen jag alla öden glömmar:

Trara lara lara &c.

Jag den vanan ej äga plär,
At mig sjelf jag berömmar;
Men at en Thure så luttig jag är

Man knappast dömmar. —

Och Svärfar! Hör: jag nu Er spår,
At snart Ni Morfar heta får . . . —
En liten Polycarpus! . . . eller hva ba?
La larala larala larala la . . . .
En liten Polycarpus! blir det ej bra?

AMBROSIUS.

Åh, ja, min Måg! ja, aldeles ja!

OT-

AMBROSIUS.

Ton: *Movitz helt allena &c.*

Kom hit, min kära Flicka!
 Du stolt och glad nu vara kan:
 Dig Himlen velat skicka
 En högt-anförlig Man.

(Til Wilhelm)

Och dig jag får förklara,
 At gunstig Herr i förväg kom;
 Men du få ung ses vara,
 At du kan se dig om.

LOVISA.

Åck! min käre, gode Far! —
 Herr Bryngel äfven har
 Mig velat med sin låga
 Plåga,
 Men jag ingendera tar.

AMBROSIUS.

Hvad? — Herr i nästa Härad? —
 Än et tilbud, som är stort!
 Tänk hvad jag ser mig ärad! —
 Men mitt beslut är gordt-

KRONFOGDARNE.

31

LOVISA OCH WILHELM.

Duo

Ton: *Monseigneur! voyez mes larmes &c.*

Ack, min Far! . . . Er dock befinna! . . .

Vill Ni mlg olycklig finna? —

Ack, min Far! Er dock befinna! . . .

Ni mitt hjärtas qval ej fer;

Men de tårar, Ni fer rinna,

Borde ju beveka Er? (*Slut.*)

LOVISA.

Skall min fällhet få förtöras?

WILHELM.

Skall jag få förlorad göras?

LOVISA.

Skall Ert hjärta icke röras

När min min välfärd det begär?

WILHELM.

Nej! . . . han vil ej röras! . . .

Allt mitt hopp förloradt är.

BÅDA.

Ack, Min Far! . . . Er dock befinn! . . . &c.

LOVISA.

Sjelf vår eld Ni börjat lifva . . .

WIL-

KRONFOGDARNE.

WILHELM.

Sjelf Ni bifall velat gifva
 At min brud hon skulle blifva —
 Mins Ni nu Ert löfte ej?

AMBROSIUS.

Nej, nej!

LOVISA OCH WILHELM.

Ack! min Far! . . . Er dock befinna! . . .
 Vill Ni mig olycklig finna? —
 Ack, min Far! . . . Er dock befinna!
 Ni mitt hjärtas qual ej fer;
 Men de tårar Ni fer rinna,
 Borde ju beveka Er?

AMBROSIUS.

Ton: *Smaken det förnämsta gör &c.*

Er förlust så stor ej är,
 Er förlust så stor ej är.
 Min Lovisa på bytet vinner,
 Du det ock kanske godt beänner:
 Du är ung, och än du hinner
 På den ärfättning du begär;
 Flickor ges både här och där,
 Flickor ges både här och där. —
 Vi Er lämna litet här,

At Ni kunnen afked taga —
 Men, min Dotter! jag dig besvär,
 At mitt val får dig behaga;
 Ni ej ordfak ha'n at klaga,
 Er förluft få ftor ej är:
 Flickor ges både här och där,
 Flickor ges både här och där.

NIONDE SCENEN.

LOVISA. WILHELM.

DUO.

TON: *Pilmans Violoncelle-flycke.*

Himmel! hvilka öden! . . .
 Jag tänkte äga dig i döden. —
 Ängslan och fasa
 I detta hjärtat rafa.

Nöjet sin boning åt plågorna lämnat;
 Grymheten sig på ömheten hämnat —

Grufliga lott!

Hvad smärta vi fått

Se'n man ofs skilja ämnat!

LOVISA.

TON: *Andante af Haydn.*

Ack! lät ofs i olyckan allt ge igen,
 Som hvar i sin lycka har fått af sin vän.

C

BÅDA

BÅDA.

Först var det mitt hjärta . . . tag det, om du kan —
Men, Himmel! de skiljas ej ifrån hvarann.

LOVISA.

Se här är den bandros få artigt du knöt,
At den åt din Fästmö förära . . .
Han låg i mitt sköt,
Hvad nöje jag njöt! —
Nu vågar jag mer den ej bära.

WILHELM.

Se här är mitt hattband — jag dig till beröm
i Sommars mig därmed beprydde,
Så lycklig och öm! —
Allt blef nu en dröm
Och all denna fällheten flydde.

BÅDA.

Ja! lät Ofs i olyckan allt ge igen,
Som hvar i sin lycka har fått af sin vän:
Först var det mitt hjärta . . . tag det, om du kan —
Men Himmel! de skiljas ej ifrån hvarann.

LOVISA.

Den blomqvast är här, som vid morgonens rand
En gång på mitt bröst du fick fästa,
Förgäfves ibland
Din darrande hand
Dets häfte vågade fresta.

WIL.

WILHELM.

Men, sköna Lovisa! du glömmet dock än,
 Min kyfs at ge mig tillbaka;
     Jag tar den igen,
     Han gafs af din vän,
 Mot löftet at blifva min Maka,

TIONDE SCENEN.

LOVISA. AMBROSIUS. WILHFLM.

AMBROSIUS.

TON: *Sincere Apologifte &c.*

Bevars! hvad får jag skåda?
 De kyssa här hvarann!
 At odygd få får råda
 Jag ej tillåta kan.
 Skall jag för Fogden klaga,
 At du din plikt förglömt? —
 Nog gaf jag lof at afsked taga,
 Men intet just få ömt.

WILHELM.

TON: *Sous un dais des festons ornée &c.*

Åh! jag ber, tag ej detta så hett;
 Då Ni få grymt ofs skilja ämnar,
 Det vi hvarann, som förlofvade, gett
 Hvar åt den andra blott återlämnar. —

KRONFOGDARNE.

Men, ack! . . . den två älskandes lugn förstör
 Till mycket ondt vill ordfak gifva:
 Säkert han tvänne olyckliga gör . . .
 Och den tredje . . . kan Brudgummen blifva

AMBROSIUS.

Ton: Ordens Hårholder! tag Edra spiror &c.

Väl kan du prata, väl jag dig känner,

Väl jag vet för hvad du går. —

Men, lät ofs ändå bli goda vänner,

Fast min Dotter du ej får.

Gå nu in min Flicka!

Dig til Bröllops skicka. —

(Lovisa går.)

Jag svär til pricka

Vid tratt och svicka;

Vill du se'n åt henne nicka,

Så skall du se . . . min mening du förtär.

TREDJE ACTEN.

Theatern är lika som i Andra Acten.

FÖRSTA SCENEN.

WILHELM. *Ensam.*

Ton: *Rien ne peut bannir de mon ame &c.*

Ack! jag skall då min Älskarinna
 Uti en annans armar se!
 Och nu får en ovärdig vinna
 Den ömhet hon mig fvor at ge.
 Lovifa! . . . Hvad du lär tårar gjuta
 Då ditt hjärta beklagar mig! . . .
 Ack! kan jag lifvet längre njuta,
 Då jag ej mer får älska dig?

Allt för mig här blott fasan målar! —
 Här — som dock förr var nöjets bo! . . .
 Detta träd mot middagsfolens strålar
 Ofs skygde vid en menlös ro.
 Ack! . . . våra namn jag än där finner! . . .
 Se, hur de fammanbundne stå! —

KRONFOGDARNE.

Men . . . mitt ej mer den lyckan vinner
Ihop med ditt at växa få.

(Han skrapar bort namnen
utafträdet)

ANDRA SCENEN.

WILHELM. AMBROSIUS. POLYCARPUS.

AMBROSIUS,

TON: Jag är född i Westergylln, ej långt från Kinne-
kulle &c.

Nå, min Herre! nå jag ber . . .

Vi det bästa glömma;

Kom! — och krufa icke mer,

Vi et glas må tömma.

WILHELM.

Ack! se den, som uphof är

Til min hela plåga! . . .

Himmel! til at dröja här,

Jag icke mer kan våga.

(Han går bort.)

TREDJE SCENEN.

POLYCARPUS. AMBROSIUS.

AMBROSIUS.

Tänk! I kärleksvägen Ni

Glömmer bästa Lagen:

Fadrens vän man måste bli
 På den första dagen;
 Vill man honom til behag
 Då hans nöje främja,
 Kan man bättre nästa dag,
 Sig hop med Flickan sämja.

(Ambrosius gör teken åt Bönderne at gå bort: När
 Polycarpus sedan ser, at ingen mer än Ambrosius är
 tilstådes, låser han öfvertala sig.)

AMBROSIUS.

Ton: *La lumiere la plus pure &c.*

Skall jag lämna Er min Flicka,
 Och min närings-frihet få;
 Bör Ni komma med och dricka
 Till förfäkran däruppå.

POLYCARPUS.

Törsten mig platt icke tryter,
 Men mitt ämbet hinder ger;
 När man sjelf mot Lagen bryter
 Blir den svår at vårda mer.

Doek, at på min stränghet vinna;
 Ni förtår det bästa fatt;
 Fritt må Svärfars tunnor rinna,
 När jag dricker är det rätt. —
 Tänk, som Fogde, jag kan glömma
 Ämbetets alfvarsamhet! —

KRONFOGDARNE.

Kom! jag hundra glas vill tömma,
Blott det sker i enlamhet.

(De gå in på Vårdshuset.)

FJERDE SCENEN.

STAFFAN. Ensam.

TON: Kommer döden, tar jag et stop *Sc.*
Nå jag undrar, hur det lär gå? —
Den Vårdens lift jag berömmar;
Han lär åt Fogden få tömma på,
At han Förordningen glömmar. —
Ambrosiuses konst ger Gubben rufet,
At han ligger qvar i hufet.

Och den andre är lika fast,
Som kom från Grannarnes Härad:
Den siken ock blifvit uti haft
Af kärleks-foten befvärad;
Men han från Lovisa och de andra
Lär ej obelurad vandra.

(Han blir varse Flickorna komma med Bryngel imellan
sig, och går sin väg med en glad åtbörd, at hans
spådom lär träffa in.)

FEMTE

FEMTE SCENEN.

LOVISA, BRYNGEL, och FLICKORNA, som voro
inne i Första Acten.

(De komma muntra in, liksom ifrån någon lek. Bryngel
tillshapar sig som en löjlig Fruntimmers - pilt.)

LOVISA.

TON: *Je sens naïtre dans mon ame &c.*

Flickors vänskap lätt ni vinner,
Då Ni så artig är.
Deras grymhet snart försvinner,
Blott man behaga lär.
Det alldrig bordt Ert hopp förstöra,
At skrax Ni bifall ej fick höra;
En Flicka få ju svara plär? —
Ni skall ej få skäl at klaga,
Blott Ni vill en artig del
Uti våra nöjen taga;
Ni skall fågnas och behaga
Vid vår dans och våra spel.

BRYNGEL.

TON: *Vous vous flattez et vain &c.*

Men Wilhelm dock den enda vår,
Som hjärtat kunde böja?

LOVISA.

Ack, nej! Ni åter Er bedrar;
Jag tordes mig ej röja.
Anständigheten bjuder oss,

KRONFOGDARNE.

At mot vår mening handla ;
Och knapt förfvinner dagens blofs,
Förrän vi den förvandla.

BRYNGEL.

Så lät ofs bröllop ställa an
Och pryda ofs med kranfar! —
Ack! re'n jag ser hur skön och grann
Ni, som min Brud, där danfar.

LOVISA.

Men ju min Fästman visa kan
Hur han, som Brudgum, danfar ?

BRYNGEL.

TON: *Fanchette jag ser så flitig alla dagar &c.*
Åh, jag förtår! det skall Ni ock få skåda,
Ej någon mig kan öfvergå;
Hvar fot är yig och qvieka äro båda:
Gif rum! beundra och se på! (*Hän danfar.*)

Tra, lala rala,
Tra lala rala
Tralara!
Tra, lala rala
Tra lala rala
Trallara!

LOVISA.

TON: *Battons le fer &c.*
Så roligt danfa alldrig de unga,
Ej de förnöja så med sitt språng;
Skulle det ej min Herre betunga,
Vill jag begära da capo en gång.

BRYN-

BRYNGEL.

Jag färdig är,
Då hon begär.

CHORUS af FLICKORNA. (*Han dansar.*)

Så roligt dansa alldrig de unga,
Ej de förnöja få med sitt språng.
Skulle det ej min Herre betunga,
Vi än begära da capo en gång.

BRYNGEL.

Jag färdig är
När man begär.

CHORUS, (*Han dansar igen.*)

Så roligt dansa alldrig de unga,
Ej de förnöja få med sitt språng.

LOVISA.

Men, är Ni äfven så snäll uti gunga,
Önkar jag se det, blott för en gång.

BRYNGEL.

Jag färdig är,
Blott hon begär.

FLICKORNA.

Så roligt dansa aldrig de unga,
Ej de förnöja få med sitt språng.

BRYNGEL.

TON: *Troniis dans på slaka linan.*
Spänfgheten

Jag på tåget fresta vill,
Säkerheten
Hör därtill —

(Han

(Han fätter sig och de börja strax at gunga honom.)

Godt! det bänder;
Jag är lustig jag är vig,
Skönhetens händer
Föra mig.

(Gungan begynner dragas opp.)

Aj! den svängen! . . .
Jag få när i backen låg —
Hela ängen
Häpen jag såg.
Tänk, at tögden
Detta repet icke ger! . . .
Ej opp i högden
Så, jag ber.

(Gungan drages opp, at Bryngel blifver sittande i luften
så högt som möjligt är.)

Aj! jag svimmar . . . .
Mån jag opp til Himlen skall?
Fästet glimmar,
Luften är kall.

Snart all jorden
Under mig förfvunnen är . . . .
Ack! är jag vorden
Montgoltier?

BRYNGEL.

Ton: *Lubin dit qu'il vous aime &c.*
Ingen mig at ömka gitter?

FLICKORNA.

Nej, Herr Kronbefallningsman!

BRYN-

BRYNGEL.

Men, jag till en skam ju fitter?

FLICKORNA.

Nej, Herr Kronbefallningsman!

BRYNGEL.

Vill då hjälp mig ingen gifva?

FLICKORNA.

Nej, Herr Kronbefallningsman!

BRYNGEL.

Skall jag evigt här förblifva?

FLICKORNA.

Ja visst, Herr Kronbefallningsmar!

SJETTE SCENEN.

DE FÖRRE. AMBROSIUS.

AMBROSIUS.

TON: *Vaudevillen uti Soldaten.*

Det är väl, at Er jag finner,

Jag till vitnen Er vill ha;

Timen ej förlöpa hinner

Förrän allt skall lyckas bra:

Från Fogden snart hans vett förfvinner. —

Men, man ock sagt at Bryngel här

Ifrån nästa Härad är?

FLICKORNA.

Jo, se där! se hvar han hänger,

Se hur han i luften svänger!

Åsk! det lustigt är!

AM-

KRONFOGDARNE.

AMBROSIUS och CHOREN.

Ack! se där! se hvar han hänger &c.

AMBROSIUS.

(TON: Här komma två fattige Spelemän &c.)

Välkommen, min Herre! det artigt var,
 At lyckan i luften Er uphöjt har;
 Ni är nu så gunstig och fitter där,
 Tills allt till vår fördel i ordning är.

Nu Länsman och Edra Betjenters tropp
 Skall vitna hur sjelfve Ni föra Er opp;
 Och hela vårt grann-lag skall röna få,
 At juft det man straffat Ni gordt båda två.

(TON: Säg, hvem är den där, som dansar där borta &c.)

Herr Polycarpus med grufligt sinne.
 Myndigt förböd vår oskyldiga ro;
 Nu sitter han millan glafen därinne
 Och drieker sjelf mer än någon kan tro.

Gungan hette då et nöje,
 Som för ungdom oanständigt är;
 Nu vi se till vårt löje
 Hans Ämbetsbroder där. —
 Kom! nu hvar och en må skynda
 At man hitåt många vitnen för;
 Den som sjelf kan fynda
 Han ock förlåta bör.

(De gå bort å ömse stador.)

SJUNDE SCENEN.

BRYNGEL *i gungan.*

TON: *Hå, hå! jag är nu 70 år &c.*
 Ack! i förtviflan jag kastar mig ner,
 Men jag för min nacke det vådeligt fer. . . . .
 Nu får jag röna at det är visst,
 Som säges om Flickornas lift. —
 Här skall jag hänga til spott och hån,
 Och ingen hjälper mig härifrån . . .
 Ack! i förtviflan jag kastar mig ner,
 Men jag för min nacke det vådeligt fer.

Hå, hå! Jag kunde väl alldrig tro,
 At jag uti luften få snart skulle bo. —
 Om en barmhertig människa kom!
 Men fåfängt jag ögnar mig om. . . .
 Ack, jo! det nalkas mig någon där!
 Men, Himmel! det ju min Medbroder är?
 Nu törs jag ej tala, nu törs jag ej kny,
 At han för mitt öde mig ej må bry.

OTTONDE SCENEN.

BRYNGEL *i gungan.* POLYCARPUS, *drucken.*

POLYCARPUS.

TON: *Pirum.*

Hej! det vinet smakte godt . . .

Pirum —

Men

Men jag tror jag rus har fått?

Cum colleri perse pirum,

Pirum nostrum parium

Cum colleri duridarium.

2.

När det sker för Flickors skull

Pirum,

Är det nöje at bli full,

Cum colleri &c.

3.

Förr var dans en brottlig ting,

pirum,

Nu all verlden dansar kring.

Cum colleri &c.

4.

Står jag Brudgum? eller hur?

pirum,

Då gör jag en flät figur,

Cum colleri &c.

5.

Jag mig litet fätta må,

pirum,

För at faken tänka på.

Cum colleri &c.

(Han sätter sig vid roten af trädet, under gungan.)

TON: *Qvarndaufen.*

Vascher! hvad det mörknar till

Fram-

Framför mitt matta öga!
 Jag Himlens prakt beskåda vill,
 Men det förmår jag föga. —
 Aj, aj, aj! . . . Min Gud! jag bäfvar . . .
 Öfver mig en mänska sväfvar —
 Jag flyr — Men ack! förgäfves nu
 At refa mig jag fräfvar.
 Nog jag kunde ligga stilla
 Och det blef en ljuflig villa,
 Om detta var min nya Fru,
 Juft min Lovifa lilla.

BRYNGEL.

Ton: *Rundt om! för hela vackra Laget &c.*
 Bevars! kan denna Flickan rara,
 Fästemo åt fädan fyllpräm vara?

POLYCARPUS.

Vafstre! jag ej bedrar mig länger:
 Det är juft min Medbror, som där hänger.

BRYNGEL.

Din gamle skärm, som drifftar dig,
 At efter denna Flickan fräfva!
 Om ner jag kunde hjälpa mig
 Du smaka fick min näfva,

KRONFOGDARNE.

POLYCARPUS.

Hvi skall du vettlös och befängd
 Dig mot din Ämbetsbror förklara?
 Det är ej nog, at vara hängd,
 Man ock bör höflig vara.

NIONDE OCH SISTA SCENEN.

Alla Personerne uti Piecen.

CHORUS *af Ambrosius och des in-*
kommande Folkes.

TON: *Slut-Choren uti Lucile.*

Kom! Vi spelet lyckligt vunnit,
 De vår ro ej mer förta;
 Vi dem sjelfve nu befunnit
 Med de fel de straffat ha.

TVÅ RÖSTER.

Men vi må dem fria göra
 Från den skam de vinna bordt:
 Det är heder till at göra
 Godt mot dem Ofs illa gort.

CHOR.

CHOR.

Nu vi spelet lyckligt vunnit &c.

LOVISA och WILHELM.

Alldrig mer vårt bittra löje
Öfver Eder dårskap hörs,
Endast hela bygdens nöje
Och vår fällhet ej förtörs.

CHOR.

Nu vi spelet lyckligt vunnit &c.

BRYNGEL.

TON: *Tom är min flaska, tunnans utrunnen &c.*

Blott jag på jorden får komma åter,
Vill jag af tackfambhet jaka till allt.
Gungan och Kärleken jag öfverlåter,
År och förnuft mig det länge befalt.

(Han släppes ner.)

POLYCARPUS. *(Som redan upstigit
under Choren.)*

Och blott min svaghet ingen vill röja,
Skall min stränghet mot Er bli kort:

Till Lovisa och Wilhelm.) (Till de andra)

Fritt må Ni giftas — Och Ni Er förnöja —
Länsman! . . . , Kungörellen kan Ni ta bort,

(Förbudet rifves ner af porten.)

AMBROSIUS *til Wilhelm.*

TON: *Flickor! förskräcks ej för mina Moustacher &c.*

Fritt du nu tager Lovisa til Maka,
Och bör du därföre tacka des Far.
Blott at din glädje dig gifva tillbaka,
På mina viner jag frikostig var.
Och få min Måg
I gräfet låg . . . .!

EN BONDE,

Tyft! — Han har velat din Dotter förfaka —
Ingen ibland ofs hans svaghet ju fåg?

*(Ambrosius och Bönderne göra teken, liksom de bifalla
at nedtyfta Fogdens fel.)*

POLYCARPUS.

Fast våra faker vi klokt ej bedrifva,
Af vårt exempel man likväl kan se,
Hur Vin och nöjen de farliga blifva
När man på dem vill fig mycket bege.

POLYCARPUS och BRYNGEL.

I frieri,

I frieri,

Ofta de bistånd åt Kärleken gifva,
Men ofta det största förhinder de bli.

LOVISA och WILHELM.

D u o.

Vår förening väker är!
Jag därpå mer ej tvekar;
Himlen ej förnekar
Den fägnad jag begär.
All min lefnads-fällhet jag
I mina armar sluter,
Hvad jag nöjen njuter
Från denna glada dag!

LOVISA.

At älska dig,

WILHELM.

Tilbedja dig.

LOVISA.

At ära dig,

D 3

WIL.

KRONFOGDARNE.

WILHELM.

Och vörda dig.

BÅDA.

At älska dig,

Och vörda dig.

Skall bli en lag för mig.

CHORUS.

Lefven nöjde båda två!

Er Lyckas Sol uppträder —

Det ofs alla gläder

Et sådant slut at få.

TILL ALLMÄNHETEN.

Och Thalie om ynneft ber

Af en få vördad Skara:

Hon bäst kan muntrad vara

Då hon Ert bifall ser.

EN RÖST.

At roa Er,

EN ANNAN.

Behaga Er,

EN ANNAN.

At vinna Er;

EN ANNAN.

Och dyrka Er,

ALLA.

At vinna Er

Och dyska Er,

Den Lag hon sig blott ger.

Slut.

MEMORANDUM

IN ANSWER

TO THE

MEMORANDUM

OF THE

SECRETARY

TO THE

COMMISSIONERS

OF THE LAND OFFICE

1864

1864

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

